

[Evald Christensen.]

været en Selvfølge, at hun ogsaa havde faaet denne Ligestilling med Manden inden for Kirkens Omraade. Naa, det faldt jo da ogsaa saa nogenlunde sammen med Tidspunktet for Grundlovens Givelse i 1915, at man begyndte at røre paa sig i den Retning, hvilket jeg har nævnt for et Øjeblik siden under Omtalen af Arboe-Rasmussen med Tanken paa Vaalse-Sagen.

Da man saa naaede frem til Sagen angaaende cand. theol. Frk. Johanne Andersen og Valgmenigheden i Nørre Ørslev paa Falster, ja, saa maatte der tages Stilling, da Valgmenigheden i Nørre Ørslev ønskede hende til Præst og hun indvilligede i at blive dens Præst, og saa tog man Stilling. Man gjorde det først paa den Maade, at førnævnte Lov blev givet i dette høje Ting, og dernæst fra Kirkens Side paa den Maade, at man gjorde næsten, hvad man kunde for at hindre, at Loven blev ført ud i Livet. Det gjaldt da heldigvis ikke hele Kirkefolket, langtfra, men det gjaldt hovedsagelig for Biskopperne, og heller ikke her for alle.

Man siger ellers, at en Svale gør ingen Sommer, men bebude Foraar kan den jo nok, og der er noget stærkt og løftende i dette, at Foraaret er brudt frem. Og i dansk Kirkeliv er det Tegn paa Foraar, først at Loven af 4. Juni 1947 kom, og nu at Loven om Stiftsbaandsløsning kommer, hvad jeg er forvisset om, at den gør efter de Udtalelser, vi allerede har hørt.

Nu synes jeg, at det havde været værdigere, om Folkekirken som Helhed havde givet det nye sin Velsignelse straks. Det havde været Tegn paa, at man havde haft Øjet vendt mod Frihedens fuldkomne Lov. Det havde været værdigere, og jeg tror forvist, det vilde have været Kirken til Gavn og Glæde og til virkelig Fremme af det Liv, der helst skulde leves inden for Kirkens Omraade.

Det vilde ganske sikkert ogsaa have været et missionerende Træk, og det vilde have baaret Vidnesbyrd om Vidsyn, for det, man nu helst vilde have forbudt, vil man ganske sikkert 25 Aar frem i Tiden se paa som noget selvfølgelig ogsaa inden for Kirken i Almindelighed. Men saadan har det altid været, og saadan vil det vel ogsaa blive ved at være, at for hvert lille Skridt, der tages ind i Frihedens dejlige Land, maa der kæmpes. Nu bliver der forhaabentlig taget et saadant lille Skridt, som der er taget nogle Smaaskridt i Forvejen, med Hensyn til Sognebaandsløsning, med Hensyn til Valgmenighedsloven, med Hensyn til Kirkers Brug og enkelte andre Ting, og saa

rustet vi os til Kampen for det næste, blandt andet dette, at denne Stiftsbaandslovslov bliver overflødiggjort, saa alle vort Lands Biskopper ikke blot gerne giver Kollats til Mænd, men ogsaa til Kvinder, som føler sig kaldede til at tage en Gerning op i vort Folks Kirke.

Ventilerne, som Tid efter anden er føjet ind i vor Kirkes Lovgivning, har ganske sikkert været med til at bevare vor Folkekirke, og for alle, der synes, at vi skal beholde den Form for Kirke endnu en Tid i vort Land, tror jeg, det maa gælde, at man maa være Tak skyldig mod dette høje Ting, fordi der nu atter føjes en lille Ventil ind. Det betyder frisk Luft.

Og saa haaber jeg rigtignok ogsaa, at vi snart maa høre om Vestre Kvindefængsels Præst, Frk. Ruth Vermehren, at hun helt og fuldt faar Lov til at virke som Præst uden Fradrag i nogen Maade.

Vi kan da snart glæde os til at have to lovligt ansatte og fuldt virkende kvindelige Præster i vor Folkekirke, for det kan vel ikke slaa fejl, at faar cand. theol. Frk. Johanne Andersen Ordination og Kollats med deraf følgende Stilling, saa kan det kun blive et kort Tidsspørgsmaal, før Ruth Vermehren bliver stillet paa samme Maade. Og ikke blot kan vi saa glæde os over dette, men ogsaa over, at uden for Folkekirken, i den Frikirke, der har samme Trosgrund, som gælder inden for Folkekirken, er der ogsaa et Par Kvinder, der øver fuld Præstetjeneste. Gør en Svale ingen Sommer, saa kan vi jo nu snart sige: ja, men der er jo allerede en hel lille Flok.

Jeg tilsiger min Gruppens fulde Støtte til Stiftsbaandslovslovens hurtige Gennemførelse.

Inger Gautier Schmit: Saa vidt jeg stod, udtalte det ærede Medlem Fru Bodil Koch, at § 7, sidste Sætning, maatte forandres. Muligvis har jeg hørt forkert, men jeg haaber, at min Opfattelse maa have været rigtig. Jeg glæder mig meget over denne Udtalelse, thi een Ting synes jeg man maa være klar over, nemlig at § 7's sidste Sætning vil kunne volde Vanskeligheder. Det er jo en Bestemmelse, der fører til ganske det samme, som Vaalse-Loven i sin Tid gjorde, at Kirkeministeren bliver den tilsynsførende med Hensyn til alle de indre kirkelige Spørgsmaal, altsaa med Hensyn til Præsteembedet, Sakramentalforvaltningen og Sjaelsesørgeropgaver, Omraader, som jo ikke i og for sig henhører under en politisk Ministers Omraade. Man kan naturligvis hævde, at det er for at komme